

ВІКТОР СТУС

***Під знаком
Хориниці***

Комедія на дві дії та п'ять картин

Сімферополь
2017

УДК 821.161.2-2
ББК 84 (4 УКР) 6-6
С 88

Віктор Стус

С 88 **Під знаком Хортиці.** *Комедія на дві дії та п'ять картин.* – Сімферополь: ТОВ «Форма», 2017. – 64 с.

ISBN 966-8112-19-7

УДК 821.161.2-2
ББК 84 (4 УКР) 6-6

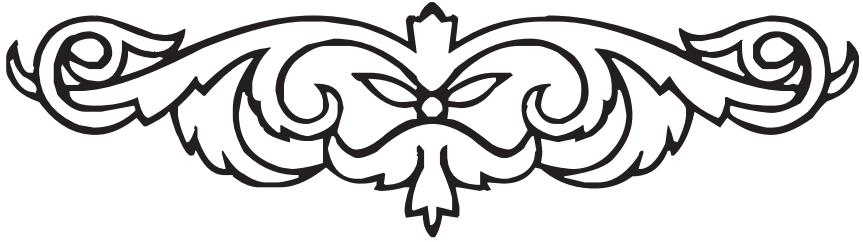
Корупція – така собі внутрішня окупація – стала величезним лихом і ганьбою України. Все купується та продається: підприємства, земля, посади, депутатські мандати, кохання тощо. У п'єсі «Під знаком Хортиці» автор намагається акцентувати на цьому увагу суспільства в гротескній формі. По суті, це твір-застереження – аби в умовах безкарності та безвідповідальності нікому не заманулося прихватувати гордість українського народу – острів козацької слави Хортицю, перетворивши його на дачний масив для цинічних олігархів і зажерливих чиновників різних мастей. На жаль, подібних прикладів хоч відбавляй на теренах держави. В пригодницькій комедії головний герой, характерник Мирослав Буря та його друзі-козаки відстояли острів від незаконної забудови. В ній чимало смішних епізодів. Але то сміх крізь сльози. Дуже хочеться, щоб такі лицарі були повсюди!

ISBN 966-8112-19-7

© В. Стус, 2017

ДІЙОВІ ОСОБИ

Мирослав Буря	— козак-характерник
Ярина Дівич	— наречена Мирослава
Богдан, Полян, Станіслав	— побратими Мирослава
Роман Жадков	— мультимільйонер, олігарх
Карина	— коханка Жадкова
Слідчий Генпрокуратури	
Яструб, Вовк, Удав, Свистун	— підлеглі Жадкова
Почекайло	— прокурор міста
Теліпайло	— завідуючий відділом міськдержадміністрації
Екало	— полковник поліції
Сапер	

ДІЯ ПЕРША

КАРТИНА ПЕРША

Передвечір'я. Хортиця. Взявшись за руки, одягнені у вишиванки та джинси МИРОСЛАВ і ЯРИНА крокують на невисокий пагорб. (В театрі вони піднімаються із глядацької зали на сцену).

МИРОСЛАВ (*поправляючи оселедця на голові*). Зараз я покажу тобі місцину, де російський князь Григорій Потьомкін планував побудувати величезний палац.

ЯРИНА. Той самий Грицько Нечеса, який допомагав Катерині Другій знищувати нашу Запорозьку Січ?

МИРОСЛАВ. Атож. Зрадник він. Записався до Війська Запорозького, вивідав усе і порадив імператриці зруйнувати Січ. І момент же підібрав — коли на Хортиці залишився невеликий загін козаків, в основному вже в літах.

ЯРИНА. Справжній москаль.

МИРОСЛАВ. І зараз таких немало в Запоріжжі. Симпатизують Московії, розмовляють по-москальському. *(Різко спинившись.)* Але що це?

ЯРИНА. Ти про що, милий?

МИРОСЛАВ. А поглянь поперед себе.

ЯРИНА *(неабияк здивовано)*. Паркан. Та й високий! І що за ним?

МИРОСЛАВ. На дошках табличка: «Частная собственность. Вход воспрещён!».

ЯРИНА. Ми ж тут були минулої неділі. І не бачили ні цього паркану, ні цієї таблички.

МИРОСЛАВ. Цікаво, що ховається за ним? І хто захопив цю ділянку у заповідній зоні?

ЯРИНА. А може її виділили на законних підставах? Тільки кому? За які заслуги надано таке право?

МИРОСЛАВ. Мабуть новітньому Тьомкіну-Потьомкіну. І що важливо — на тому самому місці. Тільки Катеринин фаворит не встиг звести тут маєток. Війна з османами завадила.

ЯРИНА *(жартома)*. А може тут об'явився нащадок того фаворита? І йому міська влада від щирого серця відвалила такий шмат козацької землі?

МИРОСЛАВ. Все може бути. У нас влада, певно, пропотьомкінська. Темна ця справа. А давай прояснимо, що там?

ЯРИНА. Як?

МИРОСЛАВ. Я підставляю тобі спину, ти заберешся на плечі та роздивишся.

ЯРИНА. Гарзд. *(Забирається на плечі.)*

МИРОСЛАВ. Що там?

ЯРИНА. Посередині екскаватор. Схоже, почав рити котлован. Поряд два величезні самоскиди. Під парканом два вагончики для сторожів чи будівельників...

За парканом загарчала собака.

ЯРИНА. Ой, Славчику, мене, здається, запримітили якісь бритоголові...

МИРОСЛАВ. Швиденько злазь.

ЯРИНА зістрибує на землю. В цей час поряд з табличкою відчиняється хвіртка і звідти вискакують чотири амбали, роздягнені до пояса, схоже, напідпитку, оточують МИРОСЛАВА і ЯРИНУ.

ЯСТРУБ. Опаньки! Братани, ви тільки погляньте, які у нас гості! Та ще й у вишиванках! А в цього фраєрка ще й козацький оселедець! Мабуть, націоналісти! Чи як вас там кличуть. Зачекалися ми! Від нудьги помираємо!

ВОВК. А яка чувіха! Уявляєш, що під тією вишиванкою? Ягідка! Пальчики оближеш!

УДАВ (до Мирослава). Ей, хмир, ану вали звідси, доки ми твого оселедця зі скальпом не зняли! А цю кобилку залиш. Бо нам тут страшенно скучно — хоч топись у Дніпрі.

МИРОСЛАВ. Так в чому ж справа? Стрибай! Дніпро-Славута добрий — прийме.

УДАВ. Братушки, ви тільки на нього погляньте — воно ще й голос подає! Бе-е-е!

ЯСТРУБ. Я б на твоєму місці, крендель ти вишиваний, язик знаєш, куди засунув? Хіба не бачиш, хто перед тобою?

СВИСТУН. Самбісти! Боксери! Чемпіони з усіх видів боротьби!

ЯСТРУБ. Усьок?

МИРОСЛАВ. А я б на вашому місці пішов та зачинив за собою хвіртку.

ВОВК. Ти диви! Воно ще й кукурікає!

СВИСТУН. Не поважає таких ізвестних людей!

УДАВ. Ну, це вже беспредел! Канай звідси, клоун! Бо я за себе не ручаюсь!

ВОВК. Чув?! Тікай, доки твій кавун цілий! А дівачу залиш!

ЯСТРУБ (*до Ярини*). Ти ж, крохотулечко, хочеш, щоб твій кавалер своїми ніжками подибав? То йди до нас! Глянь — хвіртка перед тобою відчинена, як перед дорогою гостею.

МИРОСЛАВ. Хлопці по-доброму прошу: припиніть знущання і вибачтеся перед нами.

ЯСТРУБ. А то що? Ти нас лякаєш? Охо-хо! Братани, ви чули?

МИРОСЛАВ. Я вас попередив.

ВОВК (*свиснув*). Він таки хоче, щоб ми його фотку зіпсували, а вишиванку на голові зав'язали та дали копитами під зад. Ах, який незговорчівий мальчік! Редиска! Баклан!

СВИСТУН. Не цінує нас, братани! Зразу видно — несмишльоний перець! (*Витягує з кишені мотузку.*) От зараз ми його скрутимо, щоб не брикався. І таких пілюль віддалимо!

МИРОСЛАВ, прикриваючи собою ЯРИНУ, відступив до паркану. Потім різко крутнувся, як вихор. Мить — і СВИСТУН упав біля його ніг.

УДАВ. Ну, сам нарвався! От я тебе зараз оцими руками, як щеня, задавлю!

УДАВ кидається на МИРОСЛАВА. Той заломлює йому руку і кладе УДАВА зверху на СВИСТУНА, наступає ногою.

ЯСТРУБ (до Вовка). Чого витріщився?! Так-так, обходимо його з боків, беремо в кліщі і...

ЯСТРУБ і ВОВК наблизилися.

МИРОСЛАВ. Мала купа, більша — краща.

Мирослав знову крутнувся, ухопив обох за загривки, стукнув лобами і звалив на купу.

МИРОСЛАВ. Я ж вас попереджав, хлопці. От тепер і побалакаємо за козацьким звичаєм.

СВИСТУН (знизу купи). Ой, роздавите, пацани! Ой, дихати нічим!

ВОВК. Ой, макітра тріщить...

СВИСТУН (до Удава). Злазь, бо розчавиш, рептиліє!

УДАВ. Так на мені ж Вовк розлігся, як бегемот.

ВОВК. А на мені Яструб розвалився, як слон.

СВИСТУН. Ну, совість у вас є? Скоро з мене, блін, млинця зробіте...

МИРОСЛАВ. Бачу, вам лежати так — неймовірно а насолода. Так обійматиметеся, доки не випросите у нас прощення. Так, Яринко?

ЯРИНА. Звісно, любий. Давно не бачила такого циркового номера. Яка синхронність рухів! Небачена гармонія! Гей, людоньки, прошу бурхливі оплески! (І сама аплодує.)

СВИСТУН. Ой, рятуйте! Скоро від мене мокре місце залишиться.

ЯРИНА. Чекаю на вибачення.

СВИСТУН. Вибач, дівчино.

МИРОСЛАВ. Погано чути.

СВИСТУН. Пробачте мене...

МИРОСЛАВ. І треба додати: остолопа.

СВИСТУН. Простіть мене, остолопа. Можна підні-
матися?

ЯРИНА. Прощаємо. Піднімайся.

СВИСТУН. Так я ж з-під них не вилізу... Удаве, про-
си прощення... Бо з мене скоро жовта юшка потече...

УДАВ. Гості наші дорогі, простіть і мене, непутьо-
вого.

ЯРИНА. Хіба забув, бог любить трійцю.

УДАВ. Тричі прошу вибачення — простіть, про-
стіть, простіть. Вовче, тепер твоя черга. Швидше виба-
чайся, скалозубий. Бо не знаю, що зі мною станеться
за хвилину.

ВОВК. І я тричі вибачаюсь — вибачте, вибачте, ви-
бачте. Яструбе, ти що там, зверху, заснув?

ЯСТРУБ. Я теж тричі прошу прощення.

МИРОСЛАВ (до Ярини). То як, пожаліємо цих бов-
дурів?

ЯРИНА. Ще ні! Хай хором проспівують цей гімн:
«Простіть! Більше не будемо!»

МИРОСЛАВ. Що ж, прохання королівни — закон
для лицарів. Починаймо — три, два, один...

*І жива купа заспівала: «Простіть! Більше не будемо!» Після
цього МИРОСЛАВ підняв ЯСТРУБА, усадовив під парканом,
потім ВОВКА, УДАВА і СВИСТУНА.*

ЯРИНА. То що ви, хлопці, тут, на Хортиці, будете?

ЯСТРУБ. Ми — нічого. Ми — сторожі. Охороняємо секретний об'єкт від незваних гостей.

МИРОСЛАВ. І що тут збираються звести?

ЯСТРУБ. Та ніби палац для багатого-пребагатого олігарха.

ЯРИНА. А точніше? Як його звати, величати?

ЯСТРУБ. Без булди, толком не знаю. Нас найняли, ми охороняємо. За це нам гроші платять. А чие воно — нам до лампочки. Одне скажу — мужик конкретний, кльовий.

ЯРИНА. А як подумати?

ЯСТРУБ. Це нас не стосується. Менше знатимемо — краще спатимемо.

МИРОСЛАВ. Так скоро й усю Хортицю проспите чи віддасте. Прихапає її олігарх. Привласнить славу козацьку землю.

ВОВК. А нам пофіг. Нам аби бабки платили.

УДАВ. Як не він, так інший прибере до рук. Така система. Що ми можемо вдіяти?

СВИСТУН. Справді, яке наше собаче діло? І взагалі моя хата скраю.

ЯРИНА. От через таких байдужих ми можемо втратити і нашу Січ, і нашу історію, і нашу мову, і Україну.

ЯСТРУБ. Ги-ги, про що балакаєте? У людей ні на що грошей не вистачає. Навіть на ліки. Олігархи все заграбастали. А ви тут товкмачите про мову, історію. Вони голитьбі — як мертвому припарка. Вона ледве кінці з кінцями зводить.

МИРОСЛАВ. То що нам з вами робити? А зателефоную до чергового міліцейського управління. *(Витягнув із джинсів мобільник.)*

ЯСТРУБ. Дзвони, дзвони. Там свої пацани.

СВИСТУН. Та вони всі на службі у нашого хазяїна. Ги-ги!

ЯРИНА. Славо, а давай я подзвоню?

МИРОСЛАВ. Будь ласка.

ЯРИНА *(набрала номер)*. Черговий? На нас напали п'яні розбишаки... Ні, жертв немає... Де ми зараз знаходимося? На Хортиці, біля паркану з написом «Частная собственность. Вход воспрещён!»... Хто ті хлопці? Називають себе охоронцями новобудови якогось олігарха... Так ви знаєте, де це? Значить, скоро прибудете?.. Не приїдете? Чому? То що ж нам робити?.. Втікати звідси?.. І як це розуміти?.. Ви безсилі навіть наряд прислати?..

МИРОСЛАВ *(беручи мобільник з рук Ярини)*. Пане черговий, так ви направите наряд за цими п'яними розбишаками?.. Чому ми повинні втікати?.. Боїтесь потрапити в немилість олігарха?.. То отак реформована поліція захищає наші права?.. Що ж, в такому випадку ми влаштуємо самосуд над братками... Не маємо права?.. А на що ж ми маємо право?.. Зрозуміло, на втечу... Та ви служите не людям, а начальству. Сподіватися на ваш захист — марна справа?.. І навіщо народу така поліція?.. Образились?.. Хочете знати, як моє прізвище? Скоро дізнаєтеся! Спіть далі! *(Вимкнув мобільник.)*

СВИСТУН. Ну що, отримали облизня?

ВОВК. Драпайте, доки цілі.

МИРОСЛАВ. Підемо. Тільки з вами поквітаємося. І з почуттям виконаного обов'язку відправимося додому.

ЯСТРУБ (*злякано*). І що ви з нами зробите?

МИРОСЛАВ. А вчинемо так, як колись козаки отут, на Хортиці. Вони ловили розбійників, прив'язували каменюки до ніг і кидали з отих скель у Славуту.

ЯСТРУБ. Це протизаконно!

УДАВ. Це аморально!

СВИСТУН. Це протирічить Конвенції захисту прав людини!

ЯРИНА. Як добре ви обізнані зі своїми правами! Чому ж не згадали Конвенцію, коли нападали на нас?

МИРОСЛАВ. От що, братки, напущу я на вас ману, як це робили запорозькі характерники. І зроблю з вами все, що побажаю. Ви вже зараз не можете рухатися!

*Охоронці хотіли було піднятися — не вийшло.
Руки й ноги не слухалися.*

СВИСТУН. Братці, та що ж це таке?! Рятуйте!

МИРОСЛАВ. Ще раз крикнеш — і надовго замовкнеш.

УДАВ. Гаразд. Здаємося. Це вже не жарти починаються. Ще раз вибачте нас і відпускайте.

ЯСТРУБ. Провчили нас — і будя.

МИРОСЛАВ (*до Ярини*). Як вважаєш, люба?

ЯРИНА. Доведеться Конвенцію виконувати.

МИРОСЛАВ. Але за однієї умови.

ЯСТРУБ. Ми всі умови виконаємо.

МИРОСЛАВ. Ні, лише одну. Отут, на цьому майданчику біля паркану, вночі ми з хлопцями трохи поспіваємо. А ви зробіть вигляд, що нас не чуєте. І до ранку сюди не висовуйтеся зі своїх вагончиків.

ЯСТРУБ. Домовилися. От вам зуб! *(Хотів жестом показати, але рука не рухалася. І він попросив жалісливо.)* Тільки зніми, друже, цю ману. А то таке враження, що ми паралізовані базікаючі ляльки.

МИРОСЛАВ. А про цю пригоду можете доповісти своєму шефу, коли вранці сонце зійде. Не забудете?

СВИСТУН. Ой спасібочки! Спасителі ви наші!

МИРОСЛАВ *(провів рукою перед їхніми обличчями)*. А Конвенцію все ж вивчіть. В житті знадобиться.

Охоронці повагом, кречучи, піднялися і понуро почовпали крізь хвіртку. За хвилину зачинили дверцята на засув.

ЯРИНА. Що ти замислив, милий?

МИРОСЛАВ. Ми з козаками зачаклуємо цей майданчик. І тим самим зірвемо будівництво палацу на святій Хортиці.

ЯРИНА. І я з вами!

МИРОСЛАВ. То не жіноча справа. Хіба забула, що жінкам на Січ вхід був заборонений?

ЯРИНА *(жартома)*. Та бачу. Он на паркані написано. Тільки будьте обережні, бо від тих качків чого загодно можна чекати.

МИРОСЛАВ. Не хвилюйся. На цей раз вони поводитимуться, як янголи.

ЯРИНА. Коханий, глянь, зорі почали сяяти на небі. Та такі великі!

МИРОСЛАВ (*пригортаючи Ярину*). І це природно. Ми ж зараз під знаком Хортиці.

ЯРИНА. Який ти в мене! Я так тебе кохаю, любий мій захиснику!

МИРОСЛАВ (*цілуючи*). А ти в мене молодець — справжня козачка.

Здалека чулася пісня «Ніч яка — Господи! — ясная, зоряна».

ЗАТЕМНЕННЯ.

КАРТИНА ДРУГА

Той же майданчик біля паркану, тільки поночі. На ньому разом з МИРОСЛАВОМ ще троє козаків — БОГДАН, ПОЛЯН, СТАНІСЛАВ. МИРОСЛАВ витягнув із чохла і піхов старий сколотський меч, поцілував і підняв догори.

МИРОСЛАВ. О могутній Перуне, захиснику Запорозького козацтва! Убережи нашу Хортицю від зайд та руйнувань! Бо тут слава і велич нашого роду-народу!

Мирослав перед парканом мечем окреслив велике коло, встромив його посередині, з чотирьох сторін навпроти один одного побратими вмостилися на коліна.

ВСІ ЧЕТВЕРО КОЗАКІВ (*дружно співаючи*). О справедливий Перуне, славимо тебе і просимо посприяти у здійсненні магічного обряду супроти наших недругів! Як тільки вороги наблизяться до цього священного місця, удар блискавкою — і хай земля спалахне під ногами їхніми, заб'ють струмені вогняні! О непере-

можний Перуне, порятуй нашу Хортицю від сил зла!
Оум! Оум! Оум!

*Козаки проспівали тричі, наклали на себе Перуницю і
молитовно підняли руки до неба. Подув вітер, зашелестіли
дерева. Сколотський меч запромінився.*

МИРОСЛАВ. Спасибі тобі, батьку-Перуне, що ти
почув нас, твоїх вірних воїнів!

ВСІ ЧЕТВЕРО КОЗАКІВ. Слава тобі, Перуне! Слава
на віки!

МИРОСЛАВ. Побратими, згуртуймо наші сили,
думи і погляди навколо меча! (Пауза.) Відтепер жод-
на людина з темною душею не перетне цей майданчик
без покарання! Хортиця під захистом! Браття, вже по-
чало благословлятися на світ. До сходу сонця ми маємо
залишити цей майданчик.

*МИРОСЛАВ без поспіху витягнув із землі меч, уклав його
в піхви, сховав у чохол. Козаки швидко залишили місцину.
Невдовзі сцена освітилися вранішнім промінням. На ній через
хвіртку обережно вибрели ЯСТРУБ, ВОВК, УДАВ і СВИСТУН.*

СВИСТУН. Ну і чьо? Ніде нічого і нікого.

ВОВК. Нюхом чую — уночі тут хтось був.

УДАВ. І співали десь поряд.

СВИСТУН. Фігня то все, пацани. Нас просто заля-
кували.

ЯСТРУБ. Якщо ти такий сміливий, то прошвир-
нись перед парканом, розвідай. А раптом якісь воло-
цюги десь поблизу.

СВИСТУН (з острахом). А чому я? Як тільки
щось — так я крайній. Хай Вовк пробіжитья, або Удав
проповзе.

ЯСТРУБ. Ану, братці, штовхнемо нашого Свистуна — послухаємо, що він нам засвистить. Він фартовий.

СВИСТУНА заштовхують у коло. З-під його ніг ударили струмені вогню.

СВИСТУН (*скачучи з ноги на ногу*). Рятуйте! Я в крематорії! В пеклі! О матінко!

ВОВК, УДАВ і ЯСТРУБ потішалися, реготали.

ВОВК. Не придурюйся. Циркач нещасний!

УДАВ. Так пече, чи ні?!

СВИСТУН. Рятуйте, братушки! Подайте руку! Бо сам не вирвуся!

ЯСТРУБ. От клоун! Хапай мого краба!

Яструб простягнув руку. Свистун ухопив її. Мить — і з-під ніг обох забило полум'я.

ЯСТРУБ. Братани, подайте жердину! Швидше!

СВИСТУН. Бігом, братці! Бо скоро впісяюсь!

ЯСТРУБ. Бляха-муха! Та що ж це за напасть?! Де ви там з жердиною?

ВОВК і УДАВ подають жердину і витягують ЯСТРУБА і СВИСТУНА з кола. Вогняні струмені зникли. Братки знетямлені.

УДАВ. І що б усе це значило?

ЯСТРУБ. А те, що нас хазяїн попре звідси до чортової матері. І де взялася та парочка? Суцільні неприємності від неї.

ВОВК. То все через Свистуна.

СВИСТУН. Коли щось не так — Свистун винен! Яструбу захотілося підчепити ту молоду курочку. От і маємо!

ЯСТРУБ. Ти мені побазар! Скучив за тими вогнями? Зараз укинемо!

СВИСТУН. Вам лише б позубоскалити з нещасного. Ви краще скажіть, звідки та аномалія? Вчора не було, а сьогодні...

ЯСТРУБ. І як мені доповідати хазяїну?

ВОВК. Розкажи, як є.

ЯСТРУБ. Та він же нас розмаже на цій площадці!

УДАВ. Тебе, а не нас. Ти ж бригадир.

ЯСТРУБ. Будь, що буде. *(Витягує з кишені мобільник.)* Алло, шеф. Тут така фігня. Якась аномалія утворилася... Вогонь б'є з-під землі. Наче вулкан там завівся... Ображаєш, шеф. Ми не алконавти. Бачить бог, ні краплі анестезії не ковтнули... Те полум'я паралізує будівництво... Треба щось вирішувати... Скоро прибудете?.. Вже їдете? Кльово! *(І до братків)*. Аврал! Шеф летить! Ану приведіть себе в порядок! Та хоч майки одягніть, прикрийте свої татуювання!

За сценою скрип гальм. Входять ЖАДКОВ з КАРИНОЮ під руку.

ЖАДКОВ. Ну, що тут у вас, архаровці? *(І попростував через коло на майданчику.)*

КАРИНА. Ти поглянь на них, любий. Здається, вони під кайфом.

ЯСТРУБ *(замахав руками)*. Та який кайф? Гірше! Шеф, спинись! Там, там...

ЖАДКОВ *(продовжуючи йти)*. Чого кричиш, телешу, наче тебе ріжуть? Я знаю, що я шеф!

В цю мить з-під ніг ЖАДКОВА й КАРИНИ забили вогняні фонтани.

КАРИНА. Рятуйте, люди добрі!

ЖАДКОВ. Та що ж це? Пекло вирвалося з-під землі! Руки! Руки подайте, бугаї!

КАРИНА. Ой, задихаюся! Мамочко! Романчику, допоможи!

ЖАДКОВ. Руки подайте! Чому мудохаетеся? Рятуйте!

*В цю мить замість рук ЯСТРУБ простягнув жердину.
ЖАДКОВ ухопився за неї обома руками. ЯСТРУБ висмикнув його з майданчика.*

КАРИНА. Ой, горю! Ой, витягніть мене! Романчику, рятуй!

ЯСТРУБ (*протягуючи жердину*). Хапайся!

Мить — і КАРИНА поза колом. І враз вогонь погас, ніби увійшов у землю.

КАРИНА (*ображено, схлипуючи*). Що ж ти, милий, покинув мене у скрутну хвилину? Я думала, мені кранти.

ЖАДКОВ. Жива? Здорова? І за це дякуй! (*І до братків.*) Чому ж ви, цвіркуни голозаді, не попередили? Так можна й інфаркт отримати! Звідки ця напасть тут взялася? Я вас питаю! Чого мовчите, наче язики проковтнули? Яструбе, що тут відбувається? Я за що плачу вам гроші? Щоб ви мені отаку екзекуцію влаштували?

ЯСТРУБ. То не наша вина, шеф.

ЖАДКОВ. А чия?! Господа?! Туди та розтуди!

ЯСТРУБ. Ні, то козаки.

ЖАДКОВ. Які у біса козаки? Ви що, блекоти об'їлися?

СВИСТУН. Та тут, під парканом, козаки півночі співали.

ВОВК. Мабуть, зачаклували це місце.

ЖАДКОВ. І ви не могли їх звідси витурити?! Треба було їх так нажахати, щоб десятою дорогою обходили! Ви ж розумієте, що ці спалахи мені всі терміни будівництва можуть зірвати?!

ЯСТРУБ. Вибач, шеф. Але, повторюю, не наша в тому провина. Аномалія утворилася.

ЖАДКОВ *(почав телефонувати по мобільнику)*. Екало, негайно приїжджай на Хортицю! Приходи з собою отого хитромудрого чинушу Теліпайла. Що він мені підсунув? У тебе нарада? До біса нараду! Тут таке! Таке! Без доблесної поліції не обійтися! Все! Жду! *(Знову заклацав кнопками мобільника)*. Прокурор? Почекало? Бігом до мене на ділянку на Хортиці! Тут без твоєї помочі ніяк! Ти на виклику? Грабіж з розбоєм? Зачекають! Ти мені зараз, у цю хвилину, до зарізу потрібний! Одна нога там, друга тут! *(До всіх.)* Отак з ними треба! Жорстко і невблаганно!

КАРИНА. Щось мені недобре. Я присяду. *(Відходить поодаль.)*

ЯСТРУБ. Зараз хлопці килимок принесуть з вагончика.

КАРИНА. О ні! Чого доброго, ще вошей наберуся. *(Вмощується обіч на траву.)*

ЖАДКОВ. І скільки їх було — тих козаків?

ЯСТРУБ. Та спочатку один чувак і одна чувиха.

ЖАДКОВ. Карино, ти чуєш, що він лепече? Чотири лобуряки не могли відігнати одного парубка і дівку! І за що я їм гроші плачу?

КАРИНА (*кволим голоском*). За те, що байдики б'ють.

ЯСТРУБ. Мені здається, то був не простий козак, а характерник. Налетів, як буря, закрутив, на землю нас повалив, ще й ногою причавив.

ЖАДКОВ. Ти що мені впарюєш? Який характерник? Звідки?

СВИСТУН. Та кажуть, що у Війську Запорозькому цілий полк характерників. То, певно, був один із них.

ЖАДКОВ. І як звати його?

ВОВК. Та лялька називала його Мирославом.

УДАВ. А він її Яриною.

КАРИНА. Я знаю одну Ярину. Опиши її.

УДАВ. Руса коса до пояса. Очі сині. Вишиванка. Джинси. Кросівки.

ЖАДКОВ. Та таких тисячі у Запоріжжі!

КАРИНА. Кажеш, коса до пояса? І очі сині? Схоже, це та Ярина Дівич, з якою я навчалася в одній школі. Вона з паралельного класу. Навіть, знаю, де вона мешкає.

ЖАДКОВ. Таки я тебе не марно прихопив з собою. Ти цінний кадр. Недарма я тебе в секретарках тримаю. Про це й викладеш так званим правоохоронцям. Вони от-от прилетять. Тільки, пацани, мовчок. Хай вони випробують на собі ту аномалію. Завзятіше розслідуватимуть. Ясно?

СВИСТУН. Ох і прикол буде! Га-га!

Входять ПОЧЕКАЙЛО, ТЕЛПАЙЛО і ЕКАЛО.

ЕКАЛО (*звіддаля*). Е-е, що трапилося, шеф?

ЖАДКОВ. Швидше до мене, правнички-юристики мої любі! Тут таке!

«Трійця» потрапляє в зачароване коло. Навколо них струмені вогню. Усі довкола регочуть.

ЕКАЛО. Е-е-е!

ЖАДКОВ. Та кажи швидше! Що там стряслося?

ПОЧЕКАЙЛО. Ой, п'яти печуть!

ТЕЛІПАЙЛО. О-о, порятуй мене, Матір Божа!

ЖАДКОВ. Оце вам об'єкт для розслідування! Таку ділянку ви виділили своєму годувальнику, тобто мені!

ЕКАЛО. Та припиніть ці знущання!

ЖАДКОВ. Дивина! Ти вже й не заїкаєшся! Справді чудодійне полум'я! Пацани, ану допоможіть нещасним вирватися з того пекла, бо, чого доброго, доведеться їхні штани на цьому паркані сушити!

ЯСТРУБ. Айн момент! Хапайтеся за жердину!

«Трійцю» по черзі витягають з кола.

ЖАДКОВ (до Теліпайла). Бачиш, яку ділянку мені виділила міська рада? Це спеціально? Щоб принизити мене перед усім містом? Посміятися захотіли?

ТЕЛІПАЙЛО. Та що ви, Романе Михайловичу! І гадки не мали. Ніколи такого не було — щоб земля вогнем плювалася.

ЖАДКОВ. А якби я тут побудував палац, витратив на нього сотні мільйонів — і бац, отаке приключилося? Це не просто випадок, а терористичний акт! Я так це розцінюю!

ТЕЛІПАЙЛО. Вибачте. Та хто знав, що тут така

аномалія? Та ми вам, ясновельможний, в іншому місці надамо землю. Нам не жаль.

ЖАДКОВ. В іншому мені не треба! Тут бажаю! Як колись світлейший князь Григорій Потьомкін! Тут же місцина — райський куточок! Тож я хочу в раю жити! Чи не заслужив?

ТЕЛІПАЙЛО. Звісно, заслужили. Ви стільки добра робите для нашого міста та його людей. Як на мене, я б вам усю Хортицю віддав.

ЖАДКОВ. Бачу, у тебе щедра українська душа. Та зараз не про це. Мені стало відомо, що уночі цю місцину зачаклували якісь характерники. Тож мій наказ — знайти їх і змусити зняти закляття!

ЕКАЛО. Е-е, і де ж їх шукати, тих терористів?

ЖАДКОВ. Як до діла, так і знову заекав. Карино, бери їх під своє керівництво, розкажи, що й до чого. Там серед того воїнства є така собі Ярина і такий собі Мирослав. Хапайте ту дівчину, а парубки самі прибіжуть. Ловитимемо на «живця». Карина вам її виманить. Даю вам, полісмени і прокурори, три дні! Чуєте? Три дні!

ПОЧЕКАЙЛО. А як не встигнемо?

ЖАДКОВ. Кожний наступний день опісля — мінус тисяча доларів з вашої платні. Так що маєте особистий шкурний інтерес.

ПОЧЕКАЙЛО. Та ми їх з-під землі дістанемо!

ЖАДКОВ. А коли дістанете, мене покличете. Я з ними побесідую! Я їм таких чортів усиплю! Вони в мене на поводку бігатимуть!

ЕКАЛО. То можна починати розслідування?

ЖАДКОВ. Карино, забирай цих оперів! Скільки можна тут маячити! Вперед!

КАРИНА. За мною кроком руш!

*КАРИНА, ПОЧЕКАЙЛО, ТЕЛПАЙЛО і ЕКАЛО виходять.
За сценою машини, запищавши шинами, рвонули з місця.*

ЖАДКОВ (*Яструба, Вовка, Удава і Свистуна*). А ви, баклани, за те, що проштрафилися, два місяці служитимете безоплатно.

СВИСТУН. Ясновельможний шефе, хоч на цигарки виділіть енну суму.

ЖАДКОВ (*показавши середній палець*). Ось вам! А спробуєте дезертирувати, мої пацани вас спіймають і будете довіку моїми рабами. Я ясно висловився?

ЯСТРУБ. Ну хоч на такі-сякі харчі копійчину киньте.

ЖАДКОВ. Убовтав. Пожалію вас, лобуряків. Сподіваюсь, що відслужите. (*Витягує з кишені пачку «зелених».*) Кожному даю по сотні баксів на місяць. І дивіться мені, щоб ніякої пиятики! Моє добро стережіть, як власне!

ЯСТРУБ (*низько кланяється*). Спасибочки, шеф! Як же ми вам вдячні за таку ласку!

ЖАДКОВ. Пам'ятайте про мою доброту!

ЖАДКОВ виходить.

СВИСТУН. Жлоб! З таких же, як і ми, а несеться!.. Півень!

ЯСТРУБ. Ти поменше базарь. Бо в нього й тут можуть бути вуха.

УДАВ. А мені він подобається. Як він полісмена-

ми та чинушами командує! Отак їх, хапунців! Щоб і не писнули!

ВОВК. А як інакше? Він — господар краю! І всіх нас.

ЯСТРУБ. Отаке життя нам дісталося. Бог терпів і нам велів. А кому не подобається — того у коло під вогні. Або в буцегарню. Так що по місцях, братани!

ЗАВІСА.

ДІЯ ДРУГА

КАРТИНА ТРЕТЯ

Цокольне приміщення блатхати. ЯРИНА на стільці в кайданках. Навпроти ЕКАЛО.

ЯРИНА. Це незаконно — утримувати мене бознаде! Я скаржитимусь!

ЕКАЛО. Е-е, дорогуша. Жалійся. Перед тобою я, представник закону. І з задоволенням вислухаю усі твої скарги.

ЯРИНА. Ви? Викрали мене, привезли в якийсь підвал. І це вважаєте правильно? Який цинізм!

ЕКАЛО. Не з того починаєш нашу розмову, дорогуша. Краще скажи, навіщо ви, тобто твої дружбани, шкоду сотворили на Хортиці, на ділянці нашого високоповажного Романа Жадкова?

ЯРИНА. Особисто я нічого там не сотворяла. Навіть не знаю, про що мова. І вимагаю дозволити мені один дзвінок. Маю право.

ЕКАЛО. Тут у цьому підвалі живуть не за правилами, а за поняттями.

ЯРИНА. Ви порушуєте мої права! Я це так не залишу.

ЕКАЛО. Так-так, не залишиш, якщо вийдеш звідси. Втім, ось тобі мобіла. Телефонуй своїм друзякам. Сподіваюсь, вони тебе в біді не залишать?

ЯРИНА. Не залишать! Бо вони лицарі на відміну від вас.

ЕКАЛО. Тоді хто я? Скажи, не соромся.

ЯРИНА. Корупціонер і хабарик!

ЕКАЛО. Як смієш?! Я, до твого відома, полковник нашої доблесної поліції. Чесна й порядна людина. Мене навіть після люстрації залишили в органах. І мені доручено розслідувати цю заплутану справу.

ЯРИНА. Бачу, цінний кадр. Тільки ви служите на українському народу, а олігархові, якому начхати на людей! Звичайно, служите за ліву «зряплату».

ЕКАЛО. Е-е, ти, дорогуша, забагато крякаєш. Доки я добрий, бери мобілу і дзвони своїм харцизякам, тобто характерникам. Хай їдуть на перемовини!

ЯРИНА. Хочете і їх тут під замок посадити? Не виїде!

ЕКАЛО. Дзвони!

ЯРИНА. А як не захочу?

ЕКАЛО. Тоді сидітимеш тут до посиніння без води і їжі.

ЯРИНА. Що ж, тоді негайно оголошую голодування.

ЕКАЛО. Дзвони! Не ти нам потрібна, а козаки. Хай знімуть заляття на Хортиці — і всі будуть в шоколаді. Тоді ми тебе й випустимо. Набирай!

ЯРИНА. Гаразд. Дайте мобільник! (*Набирає номер.*) Мирославе, це я... Звідки? З якогось напівпідвалу... Сиджу в кайданках... Викрали мене... Що від мене хочуть?.. Не від мене, а від вас, козаків... Вимагають, щоб ви зняли заляття на Хортиці... Пропонують прибути на перемовини... Хто?

ЕКАЛО (*вирвавши мобільник із рук Ярини*). Е-е, так от що, парубче, негайно, чуєш, невідкладно приїжджай... Вимога одна — зняти оту шкоду на ділянці Жадкова... Е-е, твою кралечку ми не відпустимо, допоки заляття не приберете... То як, будете?.. От і добренько! Оце по-нашому!.. Чекай біля універмагу. Там тебе мої хлопці заберуть і привезуть. Мобілу твоїй кралі передати?.. Нема питань. (*До Ярини.*) Візьми. Щось твій кавалер хоче тобі сказати.

ЯРИНА (*слухає*). Я все зрозуміла, любий. Привіт побратимам. Чекаю на вас.

ЕКАЛО. От і домовилися. Послуга за послугу. Давай твої руки. На знак подяки зніму кайданки.

ЯРИНА. Дивіться, щоб вони часом на ваших руках не опинилися.

ЕКАЛО. Зайве базікатимеш, знову їх на тобі замкну. Сиди смирно! А я тим часом начальству зателефоную. (*Натискує кнопки*). Шеф, пташка в клітці. Отот має прибути її голубок на тьорку... Зараз спуститеся?.. Ми тут, у підвальчику.

Входить ЖАДКОВ.

ЖАДКОВ. Так ось яка вона — козацька отаманша! Гарна! Очей не відвести! Як тебе звати? А-а, згадав — Ярина. Так от що, красуне, хочу запропонувати тобі справу, від якої ти не зможеш відмовитися.

ЯРИНА (*іронічно*). Ви перший мультимільйонер, який хоче мені щось запропонувати. Цікаво.

ЖАДКОВ. Так от, ти умовляєш своїх пацанів звільнити мою земельну ділянку від усякої нечисті. Там я збудую шикарний палац. Такий і світлейшому князю Григорію Потьомкіну не снився. А за це я зроблю тебе управителькою того маєтку. Уявляєш?

ЯРИНА. Звичайно. Вам мало теперішніх коханок?

ЖАДКОВ. Ну, навіщо так нешанобливо. Я ж від чистого серця.

ЯРИНА. А якщо я не погоджуся?

ЖАДКОВ. Зі мною такий номер не проходить. Я наполегливий — такий же, як світлейший князь таврічеський Григорій Потьомкін. Уявляєш, на Хортиці виросте розкішний палац, а навколо величезний сад. І пальми будуть! І до мого палацу з'їжджатиметься знать з усієї Великої, Малої і Білої Русі. І ти їх стрічатимеш... І гримітимуть бали, розноситимуться пісні, романси...

ЯРИНА. Ну й мрії у вас! Уявляю, як лунатиме «Мурка».

ЖАДКОВ. Та ні. Буде «Я зустріл вас» або «Очі чорніе»...

ЯРИНА. Навіщо ви мені це розповідаєте. Адже знаєте, що я не погоджуся.

ЖАДКОВ. А це, дорогенька, для того, щоб ти зрозуміла, яка благородна у мене душа! Яке благо я хочу створити для мешканців міста преславних металургів!

ЯРИНА. Краще б кошти, що збираєтеся вкласти в палац, спрямували на очисні споруди. Щоб ваші заводи не забруднювали повітря. Бо ж містянам часом нічим дихати.

ЖАДКОВ. От поставлю на Хортиці палац, а потім візьмуся за екологію. Це у мене у перспективі.

ЯРИНА. А до тієї перспективи мешканці продовжуватимуть задихатися та хворіти. І вам їх не жаль?

ЖАДКОВ. Ой як жалко! І дуже! Повір мені. Інколи ночами не сплю, про них думаю.

ЯРИНА. Вірю. Клопочетесь, як з них три шкури здерти.

ЖАДКОВ. Як примітивно ти, дівчинко, мислиш. Сподіваюсь, я переконав тебе, яка у мене велика душа.

ЯРИНА (*саркастично*). Справжній махатма.

ЖАДКОВ. Ну, ти не ображай іноземними словами. З якимось махатмою мене, мультимільйонера, порівняла. Хто я і хто він. Образливо.

ЯРИНА. Вибачте, це дійсно не порівнюється.

В цей час двері відхилися, і до приміщення увійшов МИРОСЛАВ.

ЖАДКОВ. А я гадав, що ви всі, тобто козаки, сюди прибудете.

МИРОСЛАВ. Цілий полк тут не поміститься. Але я доведу до відома побратимів усе, про що домовимося.

ЖАДКОВ. Не будемо гаяти час. Бо кожна секунда — то гроші. Так от, я вимагаю зняти закляття з моєї ділянки на Хортиці.

МИРОСЛАВ. А чому до мене звертаєтеся?

ЖАДКОВ. Не клей дурника. Я все знаю. У мене є свої люди у Службі безпеки. Зрозуміло?

МИРОСЛАВ. І що за це буде?

ЖАДКОВ. По-перше, я звільню Ярину. Хіба цього мало?

МИРОСЛАВ. Достатньо.

ЖАДКОВ. По-друге, я щойно пропонував Ярині піти до мене на службу. Те ж саме говорю й тобі. Мені потрібен начальник мого особистого відділу безпеки. Ти і твої хлопці могли б служити у мене.

МИРОСЛАВ. Прихвостнями? Подай, принеси, чяво ізволіте?

ЖАДКОВ. За це я платитиму великі гроші.

МИРОСЛАВ. Наприклад?

ЖАДКОВ. Начальник, тобто ти, мав би п'ять тисяч «зелених» щомісяця, а твої підлеглі — по дві тисячі. Де ви знайдете такі заробітки?

МИРОСЛАВ. Заманливо. Не кожний устоїть перед такою спокусою.

ЖАДКОВ. І я ж про те.

МИРОСЛАВ. Від кого ми будемо вас охороняти.

ЖАДКОВ. Тут секретів немає. Звісно, від плебсу, від біомаси, а також від усяких зальотних братків.

МИРОСЛАВ. Спокусливо. Але для початку, щоб виникло довір'я між нами, відпустіть Ярину.

ЖАД КОВ. Звичайно, відпустимо. Про що базар? Але після того, як ви знімете закляття.

МИРОСЛАВ. Ну от уже й перше непорозуміння між нами.

ЖАДКОВ. Знаєш, є таке прислів'я: спочатку гроші, а потім стільці. Я ж не такий лох, як ти думаєш.

МИРОСЛАВ. Змушений погодитися.

ЖАДКОВ. А щодо служби у мене?

МИРОСЛАВ. Про це поки що зарано говорити. Зробимо справу, а тоді повернемося до цієї розмови, якщо у вас ще буде таке бажання.

ЖАДКОВ. То коли ви ліквідуєте ту, так би мовити, «аномалію»?

МИРОСЛАВ. Сьогодні уночі. Це вас влаштує?

ЖАДКОВ (*перезирнувшись із Екалом*). Цілком. Як у нас кажуть, кльово, кольорово.

ЕКАЛО. Е-е, отак би й давно!

МИРОСЛАВ. А тепер, перш ніж відправитись, дозвольте погомоніти зі своєю нареченою.

ЕКАЛО. Тільки при свідках.

МИРОСЛАВ. Як у в'язниці?

ЖАДКОВ. Та хай побазарять.

МИРОСЛАВ відводить ЯРИНУ в інший куток приміщення, пригортає її і шепоче.

МИРОСЛАВ. Не зли їх. Погоджуйся на все, аби вони тобі не завдали шкоди. А вночі ми тебе визволимо.

ЯРИНА. Як? Тут же броньовані двері і решітки на вікнах.

МИРОСЛАВ. Ми з побратимами знаємо, як їх відчиняти. (*І на повний голос.*) І не забудь — у нас через тиждень весілля.

ЯРИНА. Я ні на мить про це не забуваю.

ЖАДКОВ. О-о, то у вас скоро свято? Може й мене запросите у якості почесного гостя?

МИРОСЛАВ. Усе в цьому світі можливе. А тепер я мушу йти.

ЕКАЛО. Мої опери тебе відвезуть на те місце, звідки забрали.

МИРОСЛАВ *(до Ярини)*. Все буде добре, мила!

ЯРИНА. Я в тому впевнена.

МИРОСЛАВ виходить.

ЖАДКОВ *(до Ярини)*. Діловий у тебе наречений. Пацан з характером.

ЯРИНА. Та він такий.

ЖАДКОВ. Але май на увазі: якщо козаки не знімуть закляття, я віддам тебе своїм пацанам. Вони знають, що робити з неслухняними дівичками.

ЯРИНА *(насмішкувато)*. Пане олігарху, щось я вас не розумію. Щойно пропонували мені місце у вашій компанії, а тепер погрожуєте?

ЖАДКОВ. Люблю, коли підлеглі мене бояться. Ги-ги!

ЯРИНА. Дивна у вас позиція.

ЖАДКОВ. Тут я господар. Не лише в цій хаті, а й у цілому місті. І нічиїх вибриків не потерплю! Зарубай собі на носі! *(І до Екала)*. Відійдемо.

Жадков і Екало відійшли в інший кінець сцени. Говорили притишено.

ЕКАЛО. Хазяїне, бачиш, яка гонориста ця дівуля.

ЖАДКОВ. Якщо треба, то ми їй роги швидко обламаємо. Та я не про це. Ти зараз відправишся у свою поліцію, збереш групу надійних ментів і з ними зробиш засідку біля моєї ділянки на Хортиці. Як тільки коза-

ки знімуть закляття, мої тамтешні охоронці накинуть на них сіті, ви їх усіх і пов'яжете. Я навчу те бидло, як справжню владу поважати! Звісно, вони почнуть противитися. А за спротив поліції ви їх відправите до СІЗО. Там з ними є кому «попрацювати». Зрозумів мій план?

ЕКАЛО. Так точно! Дозвольте виконувати?

ЖАДКОВ. Шуруй!

Екало виходить.

ЖАДКОВ *(до Ярини)*. Так кажеш, весілля незабаром?

ЯРИНА. Зосталися лічені дні.

ЖАДКОВ. Так може ти уважиш мені? Я людина, як ти знаєш, дуже багата. Коротше, сподобалася ти мені, Яринко. Я тобі щедро віддячу. На весілля шикарну машину подарую. Ти мені запала в самісіньке серце. *(Хоче вхопити Ярину за стан.)*

ЯРИНА *(уввертаючись)*. Ви про що? Я вас не розумію.

ЖАДКОВ. Ми тут одні. Ніхто й не дізнається, що ми з тобою...

ЯРИНА. Ви збожеволіли?

ЖАДКОВ. Так! Від твоєї краси! Я люблю оволодівати усім прекрасним. Більше того, я маю пересвідчитися, з якими кадрами мені доведеться працювати.

ЯРИНА *(метаючись)*. Та ви маніяк! Не підходьте до мене! *(Знімає босоніжки.)* Бо вдарю. І так вас розмалую, що й дружина не впізнає.

ЖАДКОВ *(спиняючись)*. Тю, навіжена! Я ж хотів як краще!

ЯРИНА *(все ще тримаючи в руках босоніжки)*. Ви забули, хто я!

ЖАДКОВ. І що за цяця?

ЯРИНА. Я — козачка! І швидше помру, ніж зраджу свого милого!

ЖАДКОВ. Та не прикидайся праведницею! Бачив я таких сотні!

ЯРИНА. От і чвалайте до тих сотень! Чи не князя Володимира часом збираєтеся перевершити? Той мав понад вісімсот наложниць.

ЖАДКОВ. Інша б на твоєму місці...

ЯРИНА. Я на своєму місці! І не здумайте наблизитися! *(Свариться босоніжкою.)*

ЖАДКОВ. Ах так?! Тож знай: сьогодні вночі твого женишка спіймають разом з іншими козаками. І будеш ти не весілля святкувати, а передачки носити в СІЗО! Я про це подбаю!

ЯРИНА. Ви не посмієте!

ЖАДКОВ. Ще й як посмію! От зараз сама переконаєшся. *(Витягує мобільник з кишені, набирає номер.)* Алло! Яструб?.. Завдання є для тебе і твоєї шпани. Вночі козаки зніматимуть закляття... Так, з ними домовлено. А ви приготуйте риболовецькі сіті. Треба тих козачків переловити! Як тільки вони закінчать, накиньте на них сітку. Люблю карасів! Второпав?.. А менти пособлять. Готуйтеся!

ЯРИНА. Та це ж підло! О лишенько!

ЖАДКОВ. Це справді дуже негарно. Одначе, таке життя.

ЯРИНА. Ви цього не зробіте!

ЖАДКОВ. Ти ж мені відмовляєш? Мені нічого не залишається, як схопити твого нареченого та його

дружків, запроторити до в'язниці. І тоді не я, а ти мене проситимеш на колінах про те, щоб я допоміг твоєму женишку вибратися звідти. А я поставлю все ту ж умову. Так що не викаблучуйся, а погоджуйся, допоки я добрий.

ЯРИНА. Яка ж ти наволоч! Яка гнида!

ЯРИНА кинулася на ЖАДКОВА з босоніжками, той швидко рвонув до дверей.

ЖАДКОВ. О біснувата!

ЯРИНА. З чортом зв'яжешся — мимохіть знавіснієш. *(Кидає босоніжку у двері, опускається на підлогу, обхвачує голову руками.)* Як попередити козаків про підступ? Як? Мирославчику, почуй мене! Мирославчику, будь обачний! Жадков готує вам пастку! Прочитай мої думки, любий! Ти вмієш! Я знаю.

ЗАВІСА.

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА

Знову те ж місце біля паркану. Козаки опівочі, у напівтемряві, збираються проводити ритуал. Стали в коло.

МИРОСЛАВ. Побратими, напередодні я заглянув у верцадло. Яринка телепатично повідомила, що Жадков зі своїми братками збирається влаштувати нам пастку.

БОГДАН. Яку?

МИРОСЛАВ. Після того, як ми закінчимо ритуал, на нас накинуть сіті.

БОГДАН. Він, мабуть, не розуміє, з ким вирішив воювати.

ПОЛЯН. Отакі вони всі олігархи — цинічні, підступні, без честі та совісті.

СТАНІСЛАВ. А ти ніби раніше цього не знав? Він же не українець. Йому потрібен лише зиск. Україна для нього — край, де він сколочує капітали за рахунок людей. А коли нахапається, майне за кордон до таких же братків.

БОГДАН. Друзі, ви все правильно кажете, тільки зараз нам потрібно не балагурити, а думати, як не трапити в халепу.

ПОЛЯН. А тут і гадати нічого. Треба на тих охоронців-качків ману навести — щоб вони спілутали нас із поліцаями. І щоб не ми, а охоронці порядку потрапили в їхні ж сіті. От була б комедія!

МИРОСЛАВ. Це найліпший вихід! От над цим і попрацюємо нині.

*МИРОСЛАВ встромив посеред кола все той же старий
сколотський меч. Козаки здійняли руки до неба і загули,
заспівали. Серед того гулу кілька разів пролунало прохання
до бога Перуна.*

ВСІ РАЗОМ: О побратиме наш, непереможний Перуне! Яви свою ласку — затумань розум отим охоронцям, засліпи їхні очі! Хай недруги перестануть розрізняти, де свій, де чужий! І хай у сіті спіймаються ті, хто захищає у світі зло! Оум! Оум! Оум!

МИРОСЛАВ (*притишено*). Побратими, в кущах уже причаїлися тітушки та менти. Їх з десяток. Чекають.

БОГДАН. Бачимо.

ПОЛЯН. А над парканом визирають голови все тих же наших «друзяків». Готуються.

МИРОСЛАВ. Ще трохи зачекаємо. Вони ждатимуть, допоки ми знімемо закляття. Як тільки я висмикну меч, вони на нас накинуться. Ми втечемо врзнобіч і зберемося поблизу, біля кургану.

МИРОСЛАВ зачекав ще кілька хвилин. З-поза куліс на край сцени скрадаються тітушки і менти. МИРОСЛАВ ще трохи вичікує, висмикує меч, крутить ним над головою. Козаки нишком зникають. В коло вриваються тітушки і менти.

МИРОСЛАВ вислизає з поміж них. Охоронці з паркану кидають сіті, в які потрапляють нападники. Крик. Гвалт. Лайка. І тут вмикаються потужні автомобільні ліхтарі.

ГОЛОС ЖАДКОВА (з-за куліс). Ага, спіймалися, нехристи! Хотіли надути мене?! Не на того натрапили! Я пройшов Крим, Рим і мідні труби! І знаю, як пришпорити будь-кого у цьому світі! Аха-ха! Начувайтесь, націоналістики і правдолюбці! Ви тепер мої раби! І я що захочу, те вам і заподію! Для цього у мене є мільйони! Багато мільйонів! А значить, закон на моєму боці!

ЖАДКОВ виходить на майданчик, наближається до бранців у сітях.

ЖАДКОВ (до Карини). Тепер ніхто не завадить мені побудувати тут, на Хортиці, розкішний палац, кращий, ніж колись задумував мій кумир — светлейший князь Григорій Потьомкін! Закляття знято? Чуєте мене, чи ні, ви, козаки і від сьогодні мої бранці? Ще раз питаю: ви закляття зняли?

ГОЛОС ЕКАЛА (з-під сітки). Е-е, господін Жатков, це я, Екало.

ЖАДКОВ (*роззираючись довкола*). Та чую! Де ти в чорта?

ЕКАЛО. Я тут, у цій купі!

ЖАДКОВ (*все ще зиркаючи по боках*). Чому ховаєшся? Бігом сюди! Тут у нас великий улов!

ЕКАЛО. Е-е, та тут я!

ЖАДКОВ (*схилився над сіткою, придивляючись*). Ти? А сто бісів тобі в ребра, як ти в ній опинився?

ЕКАЛО. Та хіба лишень я? В цій сітці заплуталися всі мої хлопці.

ЖАДКОВ. Усі менти? Та як же це?! Яструб, що все це означає? Ти що, знову зі своїми алконавтами під балдою? Як все це розуміти? Ти на кого сіті накинув?

ЯСТРУБ (*виглядаючи з-за паркану*). Ви ж сказали зловити козаків — я їх і спіймав.

ЖАДКОВ. А придивись пильніше, дурна твоя голова! Марш сюди!

Яструб вибігає крізь хвіртку і виструнчується перед Жадковим.

ЖАДКОВ. Та не на мене витріщайся, а на свою роботу. Кого ти там бачиш?

ЯСТРУБ. Е-е, полковника Екала... Та як же це? Ми жбурляли сіті на козаків... Е-е... Пане полковнику, як ви туди потрапили?

ЕКАЛО. Та звільни швидше! І я покажу тобі, як треба служити!

ЯСТРУБ. Е-е, я не винен! То все вони!

ЖАДКОВ. Вони? У вас що, замість очей стопарики?! Розрізай сіті, звільняй братву!

ЯСТРУБ. Та я миттю! *(Витягує з кишені шортів складаний ніж, розрізає сітку)*.

ЕКАЛО *(до Яструба)*. Е-е, ти знаєш, що значить напасти на полковника поліції? Десяток років в'язниці! І твоїм браткам те саме світить! Як ти посмів?!

ЯСТРУБ. Та хіба то я? Ми ж добросовісно виконували наказ шефа.

ЖАДКОВ. Але ж я наказував ловити козаків, а не поліцію.

ЯСТРУБ. Винен. Виправлюся. Їй-богу, відслужу.

ЖАДКОВ. І за що я вам шалені гроші плачу?! Ану мотніться довкруг! Козаки десь тут. Далеко не могли втекти.

ЕКАЛО. Шеф, це марна справа. Ті козаки ще якусь бяку придумують. І будуть у нас додаткові проблеми. Я зараз зателефоную черговому — хай оголошує операцію «Перехоплення». Ми їх з-під землі дістанемо! Ми їх у залізні кліті посадимо! Ми їх запроторимо до Сибіру...

ЖАДКОВ. Зачекай з Сибіром. Запоріжжя ще не увійшло в «Новоросію» чи «Малоросію», тобто в Росію. Ти їм тут пекельне життя влаштуй!

ЕКАЛО. І влаштую! Я такий!

ЖАДКОВ. Бачу, який. Тільки спочатку спіймай тих каверзників. Слухай, є план! Зараз брякну своїм у хату — хай негайно везуть сюди наречену того козака-характерника Ярину. Я їм влаштую весіллячко! Вони запам'ятають мене навіки!

ЕКАЛО. І що? Знову на «живця» ловитимемо?

ЖАДКОВ. Є інші варіанти?

ЕКАЛО. Операція «Перехоплення».

ЖАДКОВ. Не мели дурниць. Доки твої лягаві розчухаються та зберуться — і рак на горі свисне. А мені треба будувати палац. Ще вчора. Ні, позавчора. *(Витягує мобільник, дзвонить.)* Тимур, ти ту козу в машину — і сюди! Не ясно куди? На Хортицю, до мого майбутнього палацу! Миттю! *(Вимкнув мобільник. До Екала.)* Зараз вона буде тут! Ми виманимо козаків, спіймаємо. Не захочуть по-доброму зняти трикляте закляття, силою змусимо!

ЕКАЛО *(невпевнено киваючи на майданчик)*. А, здається, земля вже не бризкає вогнями. Принаймні, коли ми перебували під сіткою, вона мовчала. Може козаки зняли свої чари?

Знову задзвеніла мобілка ЖАДКОВА.

ЖАДКОВ. Хортиця на дроті! Ярина втекла? Як? Як це могло трапитися? Ви там що, зовсім зачмарилися?! Та я тебе, байстрюче чорномордий, за таку службу у Дніпрі втоплю! Як це сталося?.. Козаки налетіли, усіх загіпнотизували і забрали ту кралу?.. Ти хоч брешти, та в лад! Вони ж тільки-но тут були!.. А той, що приходив на перемовини? Кажеш, не було? Виходить, це сотворили його подільники? Та скільки ж їх на мою голову?

ЕКАЛО. На Січі цілий полк характерників...

ЖАДКОВ. Та знаю. Але це мене не спинить. Тимур, збирай своїх кавказців і алюр сюди! Зачищатимемо Хортицю від козаків! *(Вимкнув мобільник)*. Я їм покажу! Я їм покажу!

ЕКАЛО *(показуючи вказівним пальцем на ворота, де на написі «Частная собственность. Вход*

воспрещён» табличка з великими літерами «Заміновано» і під ним прикріплений скотчем згорток). А це що?! (Читає.) «Заміновано». Всім стоять! Тут терористи! Тихо відходимо!

ЖАДКОВ (злякано відходячи). Що робитимемо, начальнику?

За ним відступають від майданчика ЕКАЛО, КАРИНА, охоронці, полісмени.

ЕКАЛО. Без саперів не обійтися. Тут ще й прокурор потрібний, щоб засвідчив зазіхання на життя. Кримінальною справою пахне.

ЖАДКОВ. Так-так, моє життя під загрозою!

ЕКАЛО. А також усіх моїх підлеглих.

ЯСТРУБ. І нас. Ми ж так старалися.

ЖАДКОВ. Якби старалися, а не спали, то не висіла б вибухівка на воротах.

ЯСТРУБ (*просить*). Захистіть і нас від терористів.

ЕКАЛО. Аякже. Ви такі ж громадяни України, як і ми.

ЖАДКОВ. Не прирівнюй мене до всякого бидла. (*І до Яструба.*) Ану забирай своїх вишкрєбків і махайте до вагончиків!

ЯСТРУБ, ВОВК, УДАВ і СВИСТУН зникають за хвірткою.

ЕКАЛО (*у мобільник*). Майор, тут підозра на терористичний акт. Негайно сюди, до дачі Жадкова, саперів.

ЖАДКОВ. І накажи, щоб почали розслідування про напад на дім, звідки вивели наречену того характерника. Це ж куди годиться?! Жахливий випадок —

викрадання людей. З цим треба боротися найрішучішим способом. Я правильно кажу, полковнику?

ЕКАЛО. А коли ви інакше говорили? Істинно так! А я вам хочу сказати, що земля побіля паркану вже не стріляє вогнем.

ЖАДКОВ. Звідки ти взяв?

ЕКАЛО. Повторюю, коли ми плуталися в сітці, то хоч би блиснуло.

ЖАДКОВ. Ти серйозно? То невже закляття не працює? Ти, Екало, того — ще раз зайди в те коло.

ЕКАЛО (*трохи боязко ступаючи*). Бачите? Жодного струменя.

ЖАДКОВ. Ну, якщо так, то і я пішов. (*Рішуче закрокував на майданчик. З-під землі знову навколо нього забило полум'я.*) Караул! Палаю! Рятуйте!

ЕКАЛО. Зараз, мій господін.

ЕКАЛО хапає ЖАДКОВА за ремінь і витягує з майданчика.

ЖАДКОВ. Ти навіщо мені збрехав?! Погибелі моєї захотів?

ЕКАЛО. Як ви могли таке подумати? Я за вас горою. Як кажуть, у вогонь і воду.

ЖАДКОВ. Та вогню більше, ніж треба. А тепер ще й води не вистачало. Ти поясни, як таке могло трапитися: на тебе вогонь перестав кидатися, а на мене ні. Що це означає?

ЕКАЛО. Мабуть, так знову начудили козаки.

ЖАДКОВ. Бажають вижити мене з Хортиці? А дзуськи! Тепер справа принципу!

Увійшов САПЕР.

САПЕР. Прибув у ваше розпорядження, пане полковнику.

ЖАДКОВ. Бачиш отой напис «Заміновано» і пакет? Треба розмінувати мої ворота.

САПЕР. Запросто.

ЕКАЛО. Самовпевненість добре, але обережність не завадить.

САПЕР. Так точно!

ЕКАЛО. Дій!

Сапер обшупує пакет, обережно його розгортає.

САПЕР (*викрикує радісно*). Тут ніякої вибухівки! А лише записка: «Привіт Григорію Потьомкіну!»

ЖАДКОВ. Так вони насміхаються чи погрожують? Потьомкін давно на тому світі. І мене туди? Ах ви ж звірі! Убивці! Спочатку я вас усіх туди позаганяю! (*І до сапера*). Так там точно немає вибухівки? Чи той пакет теж зачаклований?

САПЕР. Не вірите? Перевірте самі.

ЖАДКОВ. Е-е, ні, немає дурних. (*Відсторонюється, а потім дивується*). І на тебе, сапере, земля не вистрілює вогнем?

САПЕР. Яким вогнем? Ви ж бачили, скрізь усе тихо й мирно. Міни немає.

ЖАДКОВ (*до Карини*). Ану ти перевір!

КАРИНА. Боюсь, Ромо! Страшенно боюсь!

ЖАДКОВ. Що поробиш, мила, треба.

КАРИНА. Боюся. Раптом ті вогні мені обличчя обпалять. Кому я тоді буду потрібна.

ЖАДКОВ. Я наказую, дорогуша! А щоб тебе не обпекло, затули обличчя руками.

КАРИНА. А як руки обпечуться?

ЖАДКОВ (*нетерпляче*). Годі Ваньку валяти! Виконуй! Як до грошей — так ласа, а як на крихту ризикнути заради мене, то в кущі?

КАРИНА. Ромо, тільки поклянися, що у випадку чогось мене не покинеш?

ЖАДКОВ. Що ти маєш на увазі?

КАРИНА. Що даси грошей на пластичну операцію.

ЖАДКОВ. Дам! Дам! Тільки швидше перевір!

КАРИНА (*до всіх*). Чули, що пообіцяв мільйонер?

ЕКАЛО. Чули. Чули.

КАРИНА. Ну я пішла.

КАРИНА, мов чапля, почалапала. Ніяких вогнів. КАРИНА затанцювала на майданчику. Земля не стріляла вогнями.

ЖАДКОВ. А ти боялася, дурненька.

КАРИНА. Я просто перевіряла, як ти мене кохаєш, милий. Пересвідчилась — з тобою у розвідку йти не варто. Підставиш. Кинеш напризволяще. (*До сапера.*) Ви будете повертатися в місто, підвезіть і мене додому.

САПЕР. Як не підвезти таку сміливу чарівницю? Пане полковнику, дозвольте відчалити?

ЕКАЛО. Чеши!

ЖАДКОВ. Карино, ти добряче подумала?

КАРИНА. Я й до цього підозрювала, що тобі, Ромо, я не потрібна, а тепер остаточно переконалася. Гуд бай!

ЖАДКОВ. Карино, і ти з ними заодно? А ти ж мріяла жити на Хортиці.

КАРИНА. Розхотілося. В тебе є лише власний інтерес, а на людей тобі начхати. Повір, нічого в тебе не вийде.

ЖАДКОВ. Та я зі своїми мільйонами усіх куплю.

КАРИНА. Ти не можеш справитися з козаками, а з міською громадою й поготів. І твої мільйони не допоможуть.

ЖАДКОВ. Ти погано мене знаєш: я всього завжди добиваюсь! Ти ще не раз пожалкуєш, що втікаєш від мене у скрутний час.

КАРИНА. Ромо, стань людиною. Живи, як порядний чоловік.

ЖАДКОВ. Як це? Що ти маєш на увазі?

КАРИНА. Служи громаді. Ти ж хочеш, щоб громада тобі служила. І це твоя найбільша помилка. Ти егоїст. Прощай.

САПЕР і КАРИНА виходять.

ЖИДКОВ (*до Екала*). Ти бачив? Ні в чому не можна покластися на жінку. Попросив таку дрібничку — пройтися майданчиком, а вона зразу дибки. Ще й повчати почала. Що з людьми відбується? Ти ж мент і повинен знати.

ЕКАЛО. Е-е, Романе, не звертайте увагу на подібні вибрики. На такі гроші, як у вас, сотні красунь знайдуться.

ЖИДКОВ. Оце ти правильно сказав: знайдуться. Як мухи на мед злетяться. А Карина ще й лікті кусатиме.

ЕКАЛО. Так-так, недооцінила вона ваші здібності. Ви ж для міста стільки робите. І для нашої доблесної поліції також: машини купили, пайки виділяєте, форму придбали. За це ми вас любимо і поважаємо. І наскільки мені відомо, влада збирається присвоїти вам звання почесного громадянина міста.

ЖИДКОВ. От спасибі за таку чудову новину! Тепер мені як почесному громадянину, сподіваюсь, не буде ніяких перешкод у спорудженні на цьому місці шикар-ного палацу. Як гадаєш?

ЕКАЛО. Воно то так. Тільки треба якомога швидше отих козаків здолати. *(Пошепки.)* А для цього потрібні додаткові витрати.

ЖИДКОВ. Скільки?

ЕКАЛО *(мовчки загинаючи пальці)*. Та з десятків мільйончиків бабла знадобиться. Знаєте, пошукові роботи, оперативно-слідчі дії — річ дорожувата.

ЖИДКОВ. Знову мене хочете подоїти?

ЕКАЛО. Що ви? Я й гадки не маю. Просто це при-скорило б вирішення проблем вашої новобудови. Ми б ужили усіх невідкладних заходів. І переловили б тих козаків, як щенят.

ЖИДКОВ. А за зарплату таке не зможете?

ЕКАЛО. Е-е, має бути персональна зацікавленість усіх — і начальства, і рядових співробітників.

ЖИДКОВ. Зрозумів. Тільки спочатку, як кажуть в Одесі, стільці, а потім оплата. Мені потрібен результат! А за мною не заіржавіє.

ЕКАЛО. Натяк зрозумів. Зараз же приступаємо. *(Кричить до оперів за сценою.)* По машинах! Рухаємося за моїм авто!

ЕКАЛО спішно виходить.

ЖАДКОВ. Отакі вони — правоохоронці. Їм — аби грошики. Нікого вони не спіймають. Доведеться під-ключати свою братву — своє «військо».

ЗАВІСА.

ЧАСТИНА П'ЯТА

Знову сцена біля того ж паркану. За скаргою мешканців міста прибула комісія з Генеральної прокуратури. Перед майданчиком зібралися СЛІДЧИЙ з особливих доручень, ЖАДКОВ, ПОЧЕКАЙЛО, ТЕЛПАЙЛО, ЕКАЛО, МИРОСЛАВ, ЯРИНА.

СЛІДЧИЙ (*звертаючись до Жадкова*). І що у цій колективній скарзі не так?

ЖАДКОВ. Усе не так! Абсолютно все! Я вам авторитетно заявляю.

СЛІДЧИЙ. Запорожці пишуть, що ви отримали незаконно ділянку землі на Хортиці.

ЖАДКОВ. Та написати можна що завгодно. Запорожці колись і султану писали. Писакам — аби щось надряпати. У них місія така: клепати доноси на чесних, порядних людей — таких, як я.

СЛІДЧИЙ. Люди повідомляють, що ви розпочали будівництво у заповідній зоні, нанесли чималу шкоду навколишній природі.

ЖАДКОВ. Брехня! Чиновники з екологічної інспекції дали дозвіл. А це означає, що моє будівництво не завдасть природі ніяких збитків. Навпаки! Коли я тут на десятках гектарів розведу сад, це тільки прикрасить острів.

СЛІДЧИЙ. Крім того, своїм будівництвом, як пише громада, ви порушуєте історичні пам'ятники, зокрема прадавні стійбища, капища, кургани.

ЖАДКОВ. Та нічого подібного! Місцева інспекція з охорони пам'ятників історії та культури не побачила в моїх планах ніякої крамоли.

СЛІДЧИЙ (*показуючи на Мирослава*). Ось і представник громади підтверджує, що будівництво вашого палацу — то катастрофа для цього унікального острова.

ЖАДКОВ (*здивовано до Мирослава*). І ти тут? Так це твоя робота?

МИРОСЛАВ. Що ви маєте на увазі?

ЖАДКОВ. Усе! Товаришу слідчий, цей чоловік зі своєю братією займається протиправною діяльністю. А тепер ще й скаржитися в прокуратуру. Мало того, представляє отут інтереси громади. Це якийсь анахронізм.

СЛІДЧИЙ. І що ж то за діяльність?

ЖАДКОВ. Та як вам пояснити. Він та його братани — колдуни. Вони зомбують народ, усяку нечисть на нього насилають. І творять пекло на землі. Збираються здійснити переворот у Запоріжжі. Мої охоронці можуть підтвердити.

СЛІДЧИЙ (*іронічно*). Ці колдуни такі всесильні? У них є свої телебачення, радіо, газети? Як правило, людей зомбують через засоби масової інформації.

МИРОСЛАВ. Нічого такого у нас немає. Це він, маючи мільйони, підкупує місцеві ЗМІ і транслює неправду. Дехто з його команди — а це головним чином його земляки, вихідці з Донбасу — розпинається про необхідність утворення «ЗНР», тобто «Запорізької народної республіки» на кшталт «ДНР» та «ЛНР».

ЖАДКОВ. Я? Це наклеп! Ви мені політику не шийте! Так, я з Донбасу. Тепер я в Запоріжжі. Тут моя вотчина. Але я громадянин України і маю право будь-де жити. І намагаюся пояснити людям, що я, як законслухняна людина, на законних підставах маю право будувати дім на Хортиці. Що це в інтересах громади.

Багато запорожців мені вірять. А от цей тип разом зі своїми поплічниками вдається до магії. (*Звертаючись до Екала.*) Правду я мовлю, товаришу полковник?

ЕКАЛО. Е-е, істинну правду!

ЖАДКОВ (*до Теліпайла*). А що скаже представник міськадміністрації?

ТЕЛІПАЙЛО. Ми віримо панові Роману, як самим собі. Козаки тут поселили нечисту силу.

ЖАДКОВ. А яку думку має прокуратура?

ПОЧЕКАЙЛО. Давайте зачекаємо з остаточними висновками. Надамо це право високоповажній комісії. Але я був свідком, як земля на цьому майданчику вистрілювала безліччю вогнів — наче звідти кулемети строчили. І я впевнений, що козаки якимось чином причетні до того явища. Так вони залякують людей.

СЛІДЧИЙ. Виходить, треба притягнути до відповідальності тих, хто виступає супроти забудови острова? Так, пане прокуроре?

ПОЧЕКАЙЛО. Не варто поспішати з вердиктом. Але на острові останнім часом відбувається щось неймовірне. Земля горить під ногами. Якась аномалія. Жах!

СЛІДЧИЙ. І як це перевірити?

ЖАДКОВ. А запросто! Товаришу слідчий, прошу пройти через це коло. І ви зрозумієте, що натворили тут козаки. На віки зіпсували землю! Вона б'є вогнями. Відтепер нащадкам сюди зась!

СЛІДЧИЙ (*до Мирослава і Ярини*). Так це ви привели «аномалію» на цю місцину?

МИРОСЛАВ. Не на місцину, а на того, хто хоче сплюндрувати Хортицю. Пройдіться і переконаєтесь.

СЛІДЧИЙ. Що ж, випробуємо на собі. (*Ступає в коло, пройшовся туди-сюди. Ніяких вогнів.*) Ніякої аномалії! Так що, пане Жадков, підходьте, тут і поба- лакаємо.

ЖАДКОВ (*все ще не наважуючись ступити в коло, спинився осторонь*). Ти ба, під слідчим не стрі- ляє! То, виходить, можна продовжувати забудову? (*До Мирослава.*) Що це означає?

МИРОСЛАВ. Тільки те, що земля, як і людина, по- доброму ставиться лише до тих, хто її шанує.

ЖАДКОВ. Та я ж її хочу облагородити! Завважте, товаришу слідчий, за власний кошт. Що в цьому по- ганого?

МИРОСЛАВ. Пане Жадков, скільки можна при- кривати демагогією власні амбіції? Якби ви любили місто, хотіли добра його людям, то не руйнували ост- рів.

ЖАДКОВ. Так, як я, його ніхто не шанує. Я виділяю мільйони бабла на потреби міста.

МИРОСЛАВ. І в що вони вкладаються? У вуличне покриття, тротуари, в ремонт обшарпаних будівель?

ЖАДКОВ. Державна адміністрація знає, у що я вкладаю. Якщо дуже цікаво, то можете у неї спитати.

МИРОСЛАВ. Мабуть за ті кошти вам і ділянку на Хортиці надали?

СЛІДЧИЙ. А й справді, чому саме вам відвели тут землю під забудову і нікому іншому?

ЖАДКОВ. Та ви, певно, вже зрозуміли, що я, хоч і приїжджий, не остання людина в цьому місті і маю чималу вагу та вплив.

МИРОСЛАВ. Не остання, а перша, якій тут надали ділянку.

ЖАДКОВ. Та що з тобою балаболити? Ти тільки пакості здатен робити. Кляузи на мене строчити. *(І беручи за лікоть слідчого, відводить трохи вбік.)*

МИРОСЛАВ *(тихо до Ярини)*. Схоже, олігарх намагатиметься використати свій улюблений спосіб переконання.

ЯРИНА *(теж притишено)*. Інакше він не вміє. Награбував міхи грошей, облапошив донбасян, і тепер підкупує всіх, хто падкий на «зелень».

МИРОСЛАВ. На цьому його влада тримається. Але ми поламаємо ту лавочку. Правда, мила? А заодно дізнаємося, що собою являє слідчий.

ЯРИНА. Цікаво, про що вони там домовляються? *(Прислухається.)*

ЖАДКОВ *(утаємничено розмовляє зі слідчим)*. Товаришу слідчий, у мене, як представника фінансової еліти міста, є одне скромне проханнячко.

СЛІДЧИЙ. Я уважно слухаю.

ЖАДКОВ. Пропоную уладнати це слизьке питання. Хоча б для того, щоб про мене в місті не пліткували.

СЛІДЧИЙ. І як це ви мислите?

ЖАДКОВ. Якщо спустите на гальмах цю ситуацію, я щедро віддячу.

СЛІДЧИЙ. Що ви маєте на увазі?

ЖАДКОВ. Скажу відверто: заплачу за послуги.

СЛІДЧИЙ. Скільки?

ЖАДКОВ. Ну, приміром, одиницю з шістьма нулями.

СЛІДЧИЙ. Так мало? Скільки коштуватиме будівництво вашого маєтку?

ЖАДКОВ. Та прилічно — десь близько сотні мільйонів.

СЛІДЧИЙ. Гривень?

ЖАДКОВ. Ну, що ти! Ображаєш. Не хохлобаксів, а «зелених»!

СЛІДЧИЙ. А зі мною, значить, хочете розплатитися гривнями?

ЖАДКОВ. Ні, євриками.

СЛІДЧИЙ. Малувато.

ЖАДКОВ. Пропоную п'ять мільйонів євро за такі неординарні послуги.

СЛІДЧИЙ. Це вже інша справа. Однак, ви ж розумієте, треба якось заохотити й моє начальство.

ЖАДКОВ. Та звісно, звісно. Скільки?

СЛІДЧИЙ. І йому знадобиться така ж сума. Інакше справу з незаконним відведенням земельної ділянки, як ви розумієте, не закрити.

ЖАДКОВ. Згода. Тільки уладьте.

ЯРИНА (*тихо*). Славочку, той слідчий ласий до хабарів, як і наші місцеві правоохоронці. Та де ж та правда у світі?

МИРОСЛАВ. Не поспішай з висновками. Слухай.

СЛІДЧИЙ (*різко, сердито*). Так ось як у вашому місті вирішуються всі питання?!

ЖАДКОВ. Не зрозумів. Чим не подобається моя пропозиція?

СЛІДЧИЙ. Усім! Мені противно навіть від самої

думки, що ви мене вважаєте хабарником. Невже ви гадаєте, що все вирішують лише гроші?

ЖАДКОВ. А то я бучі́мто не знаю. Ще ніхто не відмовився від мого бабла! І не відмовиться! У нас народ вихований на хабарях!

СЛІДЧИЙ. А як же моя офіцерська честь і совість? Хочете купити моє сумління?

ЖАДКОВ. Товаришу слідчий, ви що, з місяця звалилися? У нашій країні так завжди було й буде!

СЛІДЧИЙ. Було, але не буде!

ЖАДКОВ. Не будьте наївним! Погоджуйтеся. І протягом дня станете мільйонером. Обіцяю терміново перевести на ваш рахунок означену суму. Збудете шикарний дім, купите іномарок собі й рідні, мандруватиме, як «білі люди», планетою. Вам усе буде доступне.

СЛІДЧИЙ. А якщо не погоджуся?

ЖАДКОВ (*гнівно, переходячи на «ти»*). Знайдемо іншого. А тебе, слідак, усунуть від цієї справи як непотріб.

СЛІДЧИЙ. Шантажуєте?

ЖАДКОВ. Що ти? Попереджаю. У мене є свої люди і в прокуратурі, і адміністрації президента, і у високих судах. У мене все схоплено.

СЛІДЧИЙ. Тоді чому ви мене умовляєте? Звертайтеся до них.

ЖАДКОВ. Не хочу зайвого розголосу, якщо можна уладнати на місці, не застосовуючи крупнокаліберну артилерію.

СЛІДЧИЙ. Що ж, тоді дійте. Я не у вашій бригаді. І покривати незаконні дії ваші та ваших «любих друзів» не буду! Це моє остаточне рішення.

ЖАДКОВ. Ну й дурень! А міг би жити з шиком.

МИРОСЛАВ і ЯРИНА, які ненароком стали свідками цієї розмови, підійшли до Жадкова і слідчого.

МИРОСЛАВ (до Жадкова). Я так розумію: у вас надто багато грошей, що ви ними розкидаєтеся наліво й направо?

ЖАДКОВ. А тобі яке до них діло?! Вони мої — у що хочу, у те й укладаю. До речі, я тобі, як і твоїй кралі, пропонував у мене роботу. Високооплачувану. Про таку багато українців лише мріють. А ви фраєритесь.

МИРОСЛАВ. Як бачите, ми не входимо їх число. Так от, замість того, щоб витрачати кошти на хабарі, могли б направити їх, скажімо, на підтримку бійців, які захищають Україну на Донбасі.

ЖАДКОВ. Ще чого? Я не для того горбився день і ніч, щоб тринькати на війну. До того ж, мої підприємства перераховують чималі податки в бюджет. Тож держава хай звідти й бере на військові ігри. На Донбасі не моя війна.

МИРОСЛАВ. Так ви ж звідти родом. Там ваш бізнес. Чому не захищаєте свій край?

ЖАДКОВ. Мій край там, де можна мільйони заробляти. Ясно? І не задавай мені глупих запитань.

МИРОСЛАВ. Дивна позиція. Так можуть мислити лише чужинці чи окупанти.

ЖАДКОВ. Та думай, як хочеш. Мені твої шпичаки до одного місця.

ЯРИНА (стаючи попереду Мирослава, аби пригасити наростаючий конфлікт). Бачили б ви, пане Жадков, у якому скрутному становищі інтернати для

літніх людей, дитбудинки, дитсадки та школи. Вони чекають на допомогу вашу та інших олігархів.

ЖАДКОВ. Марно чекають! У мене є у що грошики вкласти.

ЯРИНА. Звісно. На утримання палацу в Лондоні? Чи на фешенебельну дачу в Іспанії? Або на яхту в Монако?

ЖАДКОВ. Та ти добряче обізнана, голубко. Тож якщо все знаєш, навіщо задаєш дурні запитання?

ЯРИНА. Та тому, що не можу второпати, чому ви зароблені в Україні кошти вкладаєте в інші держави? Чому не відкриваєте тут нові підприємства? Не створюєте робочі місця для українців? Хіба ви не патріот?

ЖАДКОВ. Патріот! Таких патріотів ще пошукати треба! Але навіщо я вкладатиму кошти в розтерзану країну, якщо можу приспівуючи жити на благополучному Заході?

ЯРИНА. Тоді який же ви патріот? Ви експлуататор. Ви ладні, як писав Тарас Шевченко, зняти з українців останню свитину разом зі шкірою. Заради своїх палаців...

ЖАДКОВ. Не треба високопарних слів! Я дбаю про народ! Хочу вкласти енну суму коштів у будівництво палацу на цьому місці, так ви не даєте, усілякі каверзи влаштовуєте. А на цьому об'єкті працювали б сотні ваших земляків. Були б нові робочі місця. Отже, хто з нас більший патріот? Ага, нічого й сказати?

МИРОСЛАВ (*гнівно*). Ви — внутрішній окупант і грабіжник. Дбаєте лише про власний добробут і власну вигоду. А гроші ховаєте в офшорах.

ЖАДКОВ. Ну ти обережніше з навішуванням ярликів. Бо за наклеп я можу й до суду потягти. І можеш бути впевнений, суд буде на моєму боці.

МИРОСЛАВ. Я в цьому не сумніваюсь. В Україні — ваші суди, а не наші. Бо у вас кишенька для хабарів бездонна!

ЖАДКОВ. А ти борзий! Так і напрошуєшся на неприємності. Завидки беруть? Дивись мені! Я образ не прощаю. У мене є такі хлопці — кому завгодно мізки вправлять!

МИРОСЛАВ. З деякими з них я познайомився отут, на майданчику. А тому не радив би погрозами сипати. Вимагаю: треба повернути ділянку на Хортиці громаді міста! І крапка!

ЖАДКОВ. Може, накажеш ще й вибачитися?

СЛІДЧИЙ. А чому б і ні? Чи це не в правилах мільтимільйонера?

ЖАДКОВ. Та ні за які гроші! Це моя ділянка! Моя! Тут стоятиме палац, про який мріяв світлейший князь Потьомкін! Він передав мені ту естафету! Ясно?

СЛІДЧИЙ (*звертаючись до Теліпайла*). Пане Теліпайло, ця ділянка виділена панові Жадкову на законних підставах?

ТЕЛІПАЙЛО. Та наче на законних.

СЛІДЧИЙ. А чому так не впевнено?

ТЕЛІПАЙЛО. Та я ж не депутат міськради, не головував — то можу й не знати достеменно.

СЛІДЧИЙ. А хто підробив протокол сесії міськради? Я знаю, що він сфальшований. Депутати не приймали такого рішення.

ТЕЛІПАЙЛО (*полохливо*). В тому немає моєї вини. Я хто? Я чиновник, я шнурок.

СЛІДЧИЙ. Тобто? Ви до цього якось причетні?

ТЕЛІПАЙЛО. Як вам пояснити... Словом, мені наказали, я й оформив.

СЛІДЧИЙ. І хто вам міг наказати?

ТЕЛІПАЙЛО (*показує вказівним пальцем угору*). Звідти була команда.

СЛІДЧИЙ. І скільки вам заплатили за підробку?

ТЕЛІПАЙЛО. Анічогісінько! (*Спохватившись, схвильовано.*) До речі, я нічого не знаю... То вкралася прикра помилка... Ми її виправимо.

ЖАДКОВ. Ти що мелеш? Яка помилка?! Та я ж тобі п'ятсот тисяч гривеників заплатив! І тепер все коту під хвіст? Е-е, брательнику, так діло не піде! Повернеш мені все до копійчини та ще й з відсотками за моральну шкоду.

ТЕЛІПАЙЛО. Та про що ви, товаришу Жадков? Я нічого від вас не отримував?

ЖАДКОВ. Забув, значця? Нічого, мої тітушки тобі нагадають!

ТЕЛІПАЙЛО. Пане прокуроре, мені погрожують розправою. Захистіть!

ПОЧЕКАЙЛО (*убік*). А хто ж мене захистить? (*І до Теліпайла.*) Закон понад усе! Будь-які проблеми мають вирішуватися тільки згідно закону! Перед законом усі рівні! А провину кожного має визначити лише суд, справедливий і безкомпромісний.

СЛІДЧИЙ. А як прокуратура розцінює факт захоплення земельної ділянки на Хортиці?

ПОЧЕКАЙЛО. Ми вивчаємо цю ситуацію. Тримаємо на контролі.

СЛІДЧИЙ. Тобто чекаєте, коли пан Жадков побудує тут палац?

ПОЧЕКАЙЛО. І якщо ми переконаємося, що будівництво ведеться незаконно, опротестуємо рішення міськради.

МИРОСЛАВ. Так не було ж ніякого рішення! Навіть представник міськадміністрації підтвердив, що відбулася підтасовка.

ПОЧЕКАЙЛО. От ми цим і займемося. Закон має бути один для всіх. Ми розберемося. І повірте, махінаторам не поздоровиться.

ЖАДКОВ. Прокуроре, і ти проти мене? І за що я тобі премії щомісяця платив?

СЛІДЧИЙ. Які премії? Пан Почекайло отримує солідну зарплату від держави. У нього у порівнянні з роботягами досить висока платня.

ПОЧЕКАЙЛО. То товариш Жадков жартує. Я від нього й копійки не отримав.

ЖАДКОВ. І цей бреше! Та я ж кожного місяця тобі через нарочного відправляв конвертик з п'ятьма тисячами доларів.

ПОЧЕКАЙЛО. Та не знаю я ніякого нарочного і ніякого конвертика. Мої руки нічого від вас не брали. Я чесно виконую свої обов'язки. І самовіддано стою на варті його величності Закону.

ЖАДКОВ. І ти мене кидаєш! А клявся ж у вірності. Що це з вами відбувається, братани? Зрадники ви! Дряпички!

МИРОСЛАВ. Ви хотіли побудувати свою імперію на грошах, на підкупі? От і маєте! Ви звикли жити за поняттями, на договорняках. І гадали, що так буде безкінечно. Обманюючи всіх, ви врешті-решт обдурили себе.

ЖАДКОВ. Я чесна людина! Взірець для наслідування!

СЛІДЧИЙ. Це покаже слідство.

МИРОСЛАВ. Пане Жадков, а давайте перевіримо чесність кожного з нас прямо тут, на цьому майданчику.

ЖАДКОВ. Яким чином? Ти що, привіз «поліграфа поліграфовича»?

МИРОСЛАВ. Та ні, почергово перейдемо це коло. І якщо земля не бризне вогнями, значить, душа людини чиста. А до вас, пане Жадков, особлива пропозиція: якщо вогні все ж заб'ють, ви відмовляєтеся від будівництва маєтку на Хортиці. Згода?

ЖАДКОВ. Згода. Тільки ти підеш першим.

МИРОСЛАВ. Так і має бути. То я подався.

МИРОСЛАВ пройшовся майданчиком. Вогнів не було.

СЛІДЧИЙ. А тепер я.

Слідчий теж пройшовся, земля на зреагувала вогнями.

МИРОСЛАВ. Хто ще бажає?

ЯРИНА. І я хочу!

Ярина ступила на майданчик, крутнулася на ньому. Вогнів не було.

МИРОСЛАВ. А пан Теліпайло?

ТЕЛІПАЙЛО. Та я б із задоволенням, але ногу судорога звела.

МИРОСЛАВ. А ви, пане прокуроре?

ПОЧЕКАЙЛО. Та знаєте, у мене голова запаморочилася. Напевно, кров'яний тиск піднявся.

МИРОСЛАВ. Сподіваюсь, наша доблесна поліція — найчесніша у світі. Прошу, пане Екало.

ЕКАЛО. Е-е! Е-е! *(Почав жестикулювати, показуючи, що втратив слух і голос.)*

ЖАДКОВ. Які ж ви, законники, німечні та боязливі! Зараз усім доведу, що я чесний бізнесмен і порядна людина! Дивіться!

*ЖАДКОВ вискочив на майданчик — і навколо нього
забили вогні.*

ЖАДКОВ. О-о! Рятуйте! Палаю! Ой! Ай! Ох!

СЛІДЧИЙ *(до Почекайла, Екала і Теліпайла)*. Ну рятуйте його! Згорить же людина! Задихнеться!

ПОЧЕКАЙЛО. Треба все зважити, а вже потім...

ТЕЛІПАЙЛО *(про себе)*. Та хай горить. Не буде свідка. *(І до всіх.)* Ой, ноги звело! Не можу крок ступити! Ой лишенько!

ЕКАЛО. Е-е! *(Знову показує, що втратив голос і слух.)*

МИРОСЛАВ. Доведеться мені рятувати свого ворога. Не гинути ж людині!

*МИРОСЛАВ ступає на майданчик і за руку витягує
ЖАДКОВА.*

ЖАДКОВ. От спасибі! Тож скільки я тобі повинен заплатити за порятунок?

МИРОСЛАВ. Нічогісінько! Єдине прохання — виконати свою обіцянку.

ЖАДКОВ. Яку?

МИРОСЛАВ. А ту, в якій ви збиралися припинити будівництво на Хортиці.

ЖАДКОВ. Я таке сказав? Та бути не може! У мене ще дах не поїхав.

МИРОСЛАВ. Так ми ж свідки. Так було обіцяно.

ЖАДКОВ. Ви мене за дурня маєте? Я такого не міг теліпнути.

МИРОСЛАВ. Ви ж хазяїн слова?

ЖАДКОВ. Аякже! Слово дав — слово забрав. Хіба це не по-хазяйськи?

МИРОСЛАВ. Тоді ось що я вам скажу: ця земля завжди горітиме у вас під ногами. І не виключено, що й ваш палац спопеліє. Це моє слово! Я переконливо мовлю?

ЖАДКОВ. Це все пусті балачки. Мене інше хвилює: невже ніяк не можна цю аномалію прибрати? Я за ціною не стоятиму. Яку суму назвете, таку й заплачу. Навіть дуже велику.

МИРОСЛАВ. Рідна земля ціни не має. І не продається. Так що будуйте свій палац в іншому місці.

ЖАДКОВ. Доведеться змиритися. *(До слідчого)*. Сподіваюсь, на цьому інцидент вичерпано?

СЛІДЧИЙ. Як у вас все просто. Слідство тільки починається. І вже завтра з кожним із вас я повинен зустрітися. В першу чергу з вами, пане Теліпайло. У цій справі корупцією тхне. Заради власної вигоди ви хотіли пожертвувати островом козацької слави?

ТЕЛПАЙЛО. На мене все хочете звалити? На мені відігратися? Ні, так не піде. Тут багато причетних. І я мовчати не збираюся. Все розповім.

ЖАДКОВ. Ну ти, Теліпайло, поменше теліпай язиком! Бо сам знаєш, що за це буває!

СЛІДЧИЙ. Кожному воздасться згідно закону? Правильно я кажу, пане прокуроре?

ПОЧЕКАЙЛО. Закон — усьому голова.

ТЕЛПАЙЛО. І коли пан прокурор став так шанувати закон? Чи не з сьогоднішнього дня? А хто мене спонукав, щоб я протягнув правдами і неправдами проект постанови про виділення цієї ділянки на Хортиці, а також інших ділянок для своїх друзків? І прокуратура на все це затулятиме очі?

ПОЧЕКАЙЛО. Зачекай, друже, зачекай. Не мели дурниць, бо всі вони будуть використані проти тебе ж. Перш ніж ляпати, подумай, добряче подумай.

ТЕЛПАЙЛО. І ви, пане Екало, умовляли мене, шантажували, змушували підробити цей документ. Я все пам'ятаю. Нічого не забув.

ЖАДКОВ. Замовкни! Бо укорочу тобі язика!

ТЕЛПАЙЛО. Ага, злякалися? Боїтесь відповідальності?

ЖАДКОВ. Братани, що за буза? Хіба можна таке терпіти? Якась шавка хвіст піднімає і тьякєє! Ану в коло його! Хай полум'я спопелить цього кидалу! В пекло його!

ЖАДКОВ, ПОЧЕКАЙЛО та ЕКАЛО заштовхали ТЕЛПАЙЛА в коло на майданчику. Але на диво з землі не вдарили струмені вогню.

ЖАДКОВ (*розгублено*). Як це розуміти?

МИРОСЛАВ. Земля ніколи не зашкодить тому, хто говорить правду. І пан Теліпайло нарешті спромігся на це.

ЖАДКОВ. Блін! Що в світі коїться?! Все перевернулося з голови на ноги! Тікати! Тікати звідси! Як я вас усіх ненавиджу! Швидше до літака і за кордон! Швидше! Де мій «Мерседес»?

На сцену вискакують ЯСТРУБ, ВОВК, УДАВ і СВИСТУН.

ЯСТРУБ. Шеф, а як же нам бути? На кого ви нас залишаєте?

ЖАДКОВ. Та пішли ви всі під три чорти! Блазні! Халявники тупоголові!

ЯСТРУБ. Шеф, ви нам не заплатили за цілий тиждень роботи.

ЖАДКОВ. Що?! Та за таку роботу не я, а ви мені маєте заплатити! Теж мені «качки»! Не могли справитися з одним козаком! Бачити вас не хочу! Бройлери! Хом'яки! Мастодонти! (*Розпачливо.*) Тікати! Тікати звідси! Немає мені тут місця! Швидше за кордон! Та подавіться ви своєю Хортицею!

Обхопив руками голову, залишає сцену.

СЛІДЧИЙ (*гукає вслід*). Пане Жадков, не забудьте завтра завітати до мого кабінету!

У відповідь ні звуку.

МИРОСЛАВ (*до охоронців*). Гей, служиві! Пан Жадков хотів сказати, що віднині Хортиця ваших послуг не потребує.

ЯСТРУБ. Та як же це? Де ж справедливість на світі?

МИРОСЛАВ. Така доля чекає на кожного, хто служить олігархам.

ЯСТРУБ *(до братків)*. Пацани, змотуємо вудки! І драла! Бо ще й нас захомутають!

ЯСТРУБ з братками втікають.

ЯРИНА *(до слідчого)*. Гадаєте, олігарх прийде на «побачення» з вами?

СЛІДЧИЙ. Боюся, що втече. Як більшість українських корупціонерів. Бо ж вони мають по кілька громадянств інших країн. Їм дозволено мати власні літаки. І чхати вони хотіли на народ.

ЯРИНА. І як затримати та притягти до відповідальності такого циніка?

СЛІДЧИЙ. На це потрібен ордер від прокурора. Так, пане Почекайло?

ПОЧЕКАЙЛО. Для такої санкції необхідна політична воля вищого керівництва держави.

СЛІДЧИЙ. А її немає. Олігарх олігарха під суд не віддасть. На цьому тримається феодальна система нерівності, грабежу, брехні та безвідповідальності.

МИРОСЛАВ. Виходить, у нашій державі політика та гроші правлять законом, а не навпаки? Прикро. Бачу, здібності козаків-характерників ще довго будуть затребувані у нашому суспільстві. Земля має горіти під ногами корупціонерів та інших пройдисвітів. І так буде!

ЯРИНА *(звертається до глядачів)*. А поки що я вітаю мешканців міста з першою перемогою — олігарх

відмовився занапашувати будівництвом свого палацу нашу славу Хортицю! А там дивись — і всю Україну звільнимо від від заброд та лихварів! Так має бути. Адже ми живемо не деінде, а під знаком Хортиці, на землі козацької Запорозької Січі!

Десь іздалеку доноситься мелодія «Запорозького маршу» Євгена Адамцевича і стає дедалі гучнішою. Всі на майданчику вслухаються.

ЗАВІСА.

24 серпня 2017 (7525) року

Літературно-художнє видання

Стус Віктор Іванович

ПІД ЗНАКОМ ХОРТИЦІ

Комедія на дві дії та п'ять картин

Друкується в авторській редакції.

Технічна редакція та верстка – *Надія Бондякова*

Дизайнер обкладинки – *Андрій Пилинський*

Підписано до друку 11.09.2017

Формат 60x84 1/16. Папір офсетний 80 г/м². Друк офсетний

Гарнітура Georgia.

Фіз. друк. арк. 4,0. Умовн. друк. арк. 3,72. Тираж 100 прим.

Віддруковано на поліграфичному обладнанні у
ТОВ «Форма»